

LIDA DIJKSTRA

DE WONDERVERTELLER

Over de reizen van Marco Polo

Met illustraties van Djenné Fila

‘De wonderverteller’

Lida Dijkstra &

Djenné Fila (illustrator)

Luitingh Sijthoff

Verschijningsdatum: 18-06-2025

ISBN 9789025781453

128 pagina's

Winnaar Gouden Griffel '25

Winnaar Jonge Beckmanprijs '25

Genomineerd Leesjury '26

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

Trefwoorden:

Marco Polo, historische verhalen, wereldreizen, ontdekkingsreizen, avonturenverhalen

NUR 284 - Fictie 13 - 15 jaar

Thema's:

- YFT - Kinderen / tieners: fictie: historische fictie (Hoofdthema)
- YNH - Kinderen / tieners: algemeen: geschiedenis en het verleden
- YNMC - Kinderen / tieners: algemeen: landen, plaatsen culturen en nationale identiteit
- 1FPC - China
- 1QBCM - Zijderoutes
- 5AP - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 13 jaar

Omschrijving

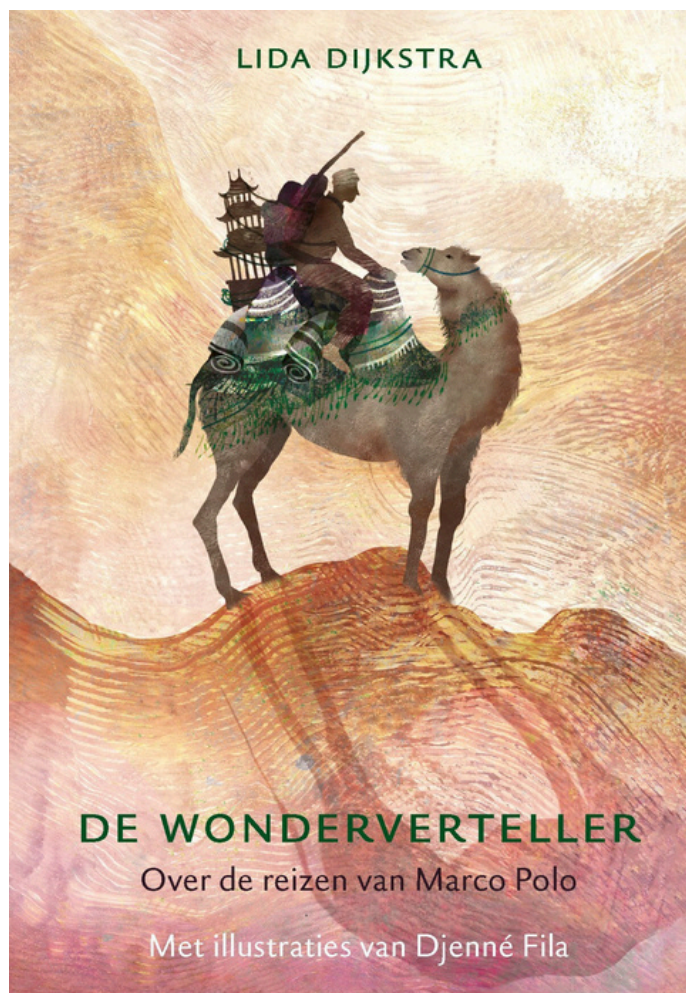
'De wonderverteller' is bekroond met de Gouden Griffel, een Zilveren Penseel en de Jonge Beckmanprijs. Lida Dijkstra en illustrator Djenné Fila nemen je mee op de fabelachtige reizen van Marco Polo naar het Verre Oosten. Eerder maakte dit prijswinnende duo o.a. 'Schaduw van Toet' (bekroond met de Thea Beckmanprijs 2023). In 2024 was het 700 jaar geleden dat Marco Polo stierf.

Genua, 1298, Topina is schoonmaakster in de gevangenis en is haar geboortestad nog nooit uit geweest. Gevangene Marco Polo heeft juist de hele wereld bereisd. Elke dag komen er mensen naar de gevangenis om zijn wonderlijke verhalen te horen. Maar Marco heeft er schoon genoeg van. Dus regelt Topina in het geheim dat een medegevangene alle verhalen opschrijft. Want een verhaal dat eenmaal is opgeschreven, hoef je nooit meer te vertellen.

Marco Polo vertelt over eindeloze steppen, bergen die de hemel raken, en parel-zeeën. Maar ook over fabelachtige dieren, weelderige paleizen, de onberekenbare vorst Koebilai Chan en zijn nichtje. Topina, die ademloos toeluistert, hoort over de grootsheid van de wereld en twijfelt voor het eerst aan haar eigen kleine bestaan.

“In deze uitgekiende raamvertelling doseert Dijkstra feiten en fictie op zo'n manier dat de lezer onvermijdelijk wordt meegesleept door het verhaal. (...) Dijkstra poetst Marco Polo's verhalen glanzend op en geeft ze in ‘De wonderverteller’ een bijzonder nieuw leven mee.” – Uit het juryrapport van de Griffeljury 2025

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Mijn spiegelbeeld keek me boos aan vanuit de plas water op de vloer. Ze stak haar tong uit. Dwarze piekharen waren onder haar mutsje vandaan gesprongen.

Met een plons kwakte ik de boender terug in de emmer. Overal op de tegels stonden vieze voetafdrukken die ik weg moest schrobben. Dat was mijn taak hier in het palazzo San Giorgio. Net als met grote dienbladen vol eten langs de gevangen sjuouwen, de vuile vaat bij de haven spoelen en de po's een stukje verderop in datzelfde water legen.

Mijn twee jurken waren behoorlijk versleten geweest op de dag dat ik ze kreeg. Iemand had ze voor mij al gedragen – of misschien zelfs wel twee iemanden. Maar ik moest blij zijn dat ik kleren en een baan had, dat begreep ik wel. Eén misstap en ik werd weer teruggestuurd naar het klooster waar ik de eerste elf jaar van mijn leven had doorgebracht.

Aan de gevangenen was ik intussen aardig gewend. Ik mocht niet met hen praten. Sommigen stonken en graaiden naar me als ik hun eten door het luik duwde, maar er zaten ook keurige types tussen. De opvallendste had een cel zo groot als een feestzaaltje. Marco Polo, heette hij. Hij was een beroemde koopman en ontdekkingsreiziger uit Venetië.

Elke dag ontving hij bewonderaars, ook al zat hij achter tralies. Aan het begin van zijn straftijd was het er af en toe eentje, maar tegenwoordig hield de directeur een agenda voor hem bij.

Zijn reputatie was als een lopend vuurtje door de straten van Genua gesneld. Edelen, bisschoppen, legeraanvoerders – iedere hoge pief wilde uit de eerste hand over zijn reizen horen.

De vloer werd tienmaal zoveel beviezevoetstapt sinds hij hier was. Daarom wilde ik een hekel aan hem hebben, maar dat ging

niet. Want hij was altijd vriendelijk tegen me en maakte graag grapjes.

Maar één keer had ik hem door het dulle heen gezien. Dat was op de dag dat hij hier naar binnen werd gesleept. Witheet was hij toen. Omdat zijn schip en geldbuidel waren afgepakt, maar ook om zijn jas. Als een dulle stier stond hij te loeien om zijn reijsas, terwijl hij door de cipier in bedwang werd gehouden.

'Waardeloze, kapotte of smerige bezittingen worden door het leger opgeruimd,' had de directeur uitgelegd.

'En wie bepaalt wat waardeloos is en wat niet?' schreeuwde Marco Polo schuimbekkend. 'Geef me mijn jas terug!'

Stilletjes hoorde ik het aan. Ik vermoedde dat die jas bij lorrenboer Luigi in de steeg bij de San Donato terecht was gekomen, daar gingen onze voden naartoe.

'Ik zal zien wat ik kan doen,' had de directeur met een pruimenmondje gezegd, en ik wist dat hij dus niets zou gaan doen. Daar was hij goed in.

Maar ik hield mijn mond. Dat was er eerder in het klooster wel ingeslagen. Als je niets zei, kon je ook niets verkeerd zeggen. Heel soms ging het mis. Dan wilde een zin zomaar naar buiten. Een buitelin die zich niet liet tegenhouden. Net of je de hik had. Dat gebeurde weken later. Ik duwde het eten van Marco Polo door het luik in zijn celdeur. Opeens plopte er een vraag tevoorschijn. 'Messer Marco, waarom is die verdwenen jas zo belangrijk voor u?'

Hij hield zijn hoofd schuin terwijl hij me opnam. 'Wat? O, het was een aandenken uit Constantinopel. Tijdens mijn grote reizen droeg ik steeds zulke exotische jassen. Ik verstelde ze met lapjes stof uit verre landen. Deze had ik op de terugweg gekocht. Hij was nog niet zo oud. Zonde om weg te doen.'

Waar die man zich druk om maakte. 'Waarom zit u hier?' Verdraaid, als er één zin naar buiten glipte, roetsjte de volgende er zo achteraan.

'Omdat Venetië de zeeslag tegen Genua heeft verloren,' antwoordde hij. 'Alle commandanten zijn vastgezet, en ik was er

eentje van. Stomme pech. Ze hebben mijn schip weggesleept. Ik hoop dat het nog heel is. Ooit haal ik het terug, reken daar maar op.'

'Waarom hebben Genua en Venetië ruzie, dan?'

Hij keek me recht aan. 'Alle oorlogen gaan over hetzelfde: land, geld en wij-zijn-beter-dan-zij. Genua wil de handelsroutes naar het oosten beheersen. Venetië ook. Genua wil de rijkste en machtigste stadstaat zijn. Venetië ook. En al snel begint dan het schieten, het plunderen, het tot zinken brengen en vermorzelen. Wij hebben gelijk. Zij niet. Zij begonnen. Wij niet.'

'Maar kunnen ze het niet beter uitpraten?' vroeg ik. 'Dan gaan er veel minder mensen dood.'

'Er komt altijd een moment dat de woorden op zijn,' zei messer Polo. 'Dan willen de partijen elkaar liever uitroeien. Ik mag nog blij zijn dat ik hier terechtgekomen ben. En vertel eens, waarom zit jij hier?'

Ik knipperde met mijn ogen. Dat hij ook vragen ging stellen was niet de bedoeling. 'Ik werk hier,' zei ik kortaf.

'Dat zie ik. Maar waarom in de gevangenis, tussen de schooiers en raddraaiers? Wat vinden je ouders daarvan? Wat vind je er zelf van?'

Blijkbaar had Marco Polo ook last van buitelinzen. 'Noemt u zichzelf een schooiër?' vroeg ik in een poging om hem af te leiden. Ik had geen zin om hem het verhaal te vertellen van de baby die op een lentedag zo'n dertien jaar geleden was gevonden op de stoep van het Sant'Andreaklooster, maar een kwartiertje lopen hier vandaan. Van het kind dat meer vragen stelde dan de nonnen konden beantwoorden, dat te hard lachte in de kloostergangen en het hoofd niet wilde buigen. Van de elfjarige die eens een brutale mond gaf toen ze een aframeling kreeg van de abdis, en nog dezelfde dag werd weggestuurd.

'Ik ben alleen,' zei ik daarom maar. 'Tot ik trouw of meerderjarig ben, woon en werk ik hier.'

'Hoe heet je?'

Gaat je niks aan! dacht ik opstandig. Ik kreeg de naam Maria

della Pietra niet door mijn keel. Maria die op de stenen is gevonden. Zo'n kille naam konden alleen een stel nonnen bedenken. Hij schuurde als de rand van een grof linnen hemd.

'Straks haal ik het lege bord weer op,' zei ik, en ik maakte dat ik wegkwam.

yvonne jagtenberg

de wirwarwezels op weg!

GOTTMER

‘De wirwarwezels op weg!’

Yvonne Jagtenberg

Gottmer

Verschijningsdatum: 18-06-2025

ISBN 9789025781453

128 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

NUR 272 - Kleuterboeken

Thema's:

- YBCS - Prentenboeken: verhalenboeken (Hoofdthema)
- YFMF - Kinder- / tienerfictie: vriendschapsverhalen
- 5AF - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 5 jaar
- 5AG - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 6 jaar

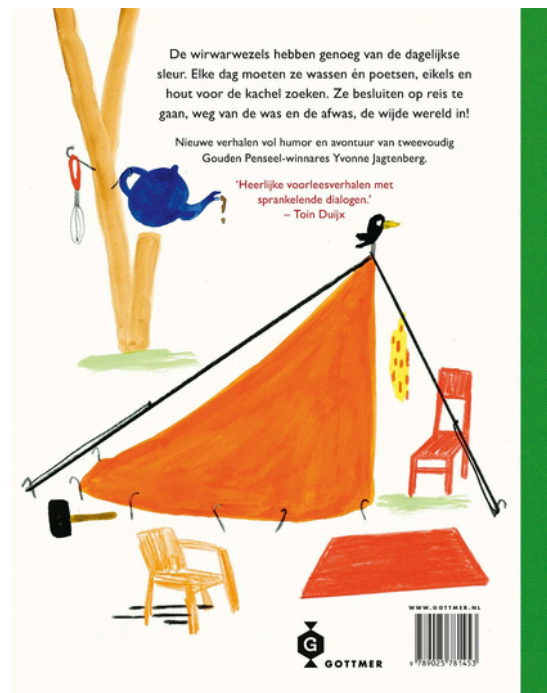
Omschrijving

De wirwarwezels van Yvonne Jagtenberg zijn terug! De voorleesbundel 'De wirwarwezels op weg!' staat vol met absurde én herkenbare vakantie verhalen en vakantieblunders van de heerlijk eigenzinnige Arti en Bub.

Arti de wirwarwezel heeft genoeg van de dagelijkse sleur: het huishouden, de was, de plantjes. Zijn vriend Bub heeft een goed idee, ze gaan op stap! Arti is meteen enthousiast en begint in te pakken. De auto wordt geladen - het lijkt wel een verhuizing - en ze gaan op vakantie! Terwijl Arti alles in de gaten houdt, blijft Bub zich druk maken over de route. Maar wat maakt het uit? Het draait natuurlijk helemaal niet om de bestemming, maar om de reis zelf!

'De wirwarwezels op weg!' is een heerlijk eigenzinnig en droogkomisch voorleesboek - een boek zoals alleen Yvonne Jagtenberg dat kan maken. Met haar gevoel voor humor en haar rake illustraties slaagt Jagtenberg erin complexe thema's op een toegankelijke manier aan te snijden. 'De wirwarwezels op weg' is leuk om voor te lezen aan kinderen vanaf 5 jaar.

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

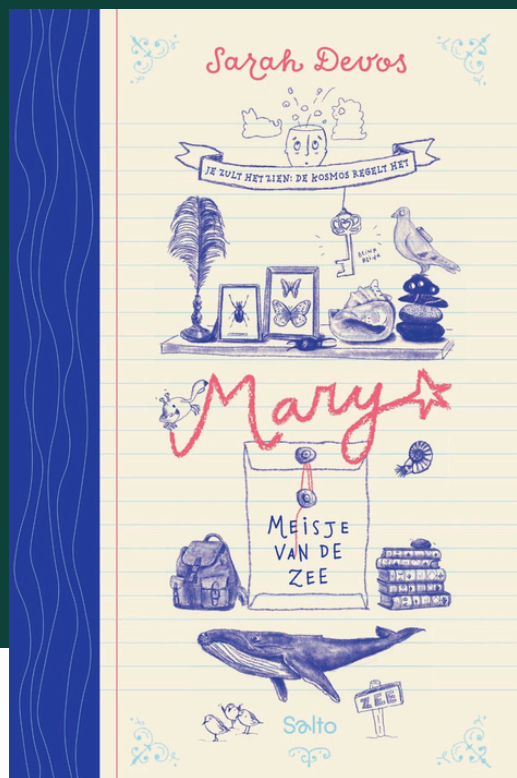

Leesfragment

'Ga jij ook nog wat doen vandaag?' vraagt Bub.
'Wat is er dan vandaag?' vraagt Arti.
'Er is niks bijzonders vandaag,' zegt Bub.
'Maar elke dag is een dag om iets te doen.'
'Ik weet het,' zegt Arti. Hij zucht.
'Maar ik heb gewoon niet zoveel zin in vandaag.'
'Waarom niet?' vraagt Bub.
'Omdat ik al weet hoe vandaag gaat,' zegt Arti.
'Dat kan niet,' zegt Bub. 'Vandaag is net pas begonnen!'
'En toch weet ik het,' zegt Arti. 'Omdat vandaag gaat zoals het elke dag gaat bij ons.'
'Hoe gaat vandaag dan?' vraagt Bub.
'We moeten wassen en poetsen, eikels en

hout voor de kachel zoeken,' zegt Arti.
'Zo gaat vandaag, want zo ging gisteren en eergisteren ook.'
Arti heeft gelijk. De afwas en de was, de tuin en het hout. Elke dag maar weer hetzelfde liedje.
Ineens heeft Bub óók geen zin meer in vandaag.
'We gaan weg,' zegt hij.
'Weg?' vraagt Arti.
'Ja,' zegt Bub. 'We gaan weg van de was en de afwas. Weg van alles wat moet vandaag.'
'Wat een goed idee, Bub!' zegt Arti.
'Kom,' zegt Bub, 'we vertrekken meteen!'
Bub loopt de deur uit naar buiten en Arti loopt achter hem aan.

‘Mary, meisje van de zee’

Sarah Devos

Salto

Verschijningsdatum: 22-04-2025

ISBN 9789002283987

165 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

NUR 283 - Fictie 10 - 12 jaar

Thema's:

- YNNK - Kinderen / tieners; algemeen: vogels (Hoofdthema)
- 5AL - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 10 jaar

Trefwoorden:
dapper zijn

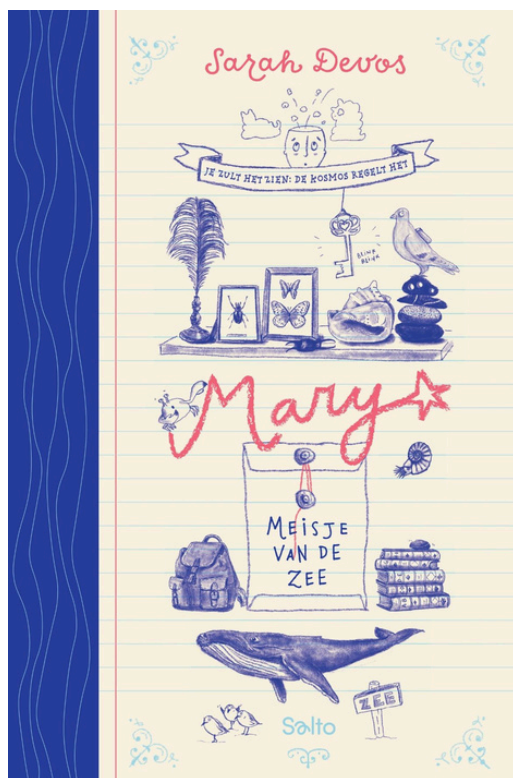
Omschrijving

Mary woont aan zee. Echt, letterlijk. Als ze het huis uitstapt, staat ze met haar voeten in het zand. Naast haar huis is het winkeltje van mevrouw Man, waar je de meest indrukwekkende dingen vindt! Onlangs is Mary's opa gestorven. Soms mist ze hem zo hard dat het pijn doet. Op een dag vindt Mary het dagboek van haar opa.

En daarna ook nog een bijzonder briefje. Hè? Wat betekent dat allemaal?! Met de hulp van haar vriendin Krabbetje zoekt Mary zich suf naar aanwijzingen ... Het begin van een Heel Groot Avontuur.

Een wonderlijk verhaal van Sarah Devos over dapper zijn en durven. Over geloven in gekke dromen, maar vooral in jezelf. Over blij zijn met wat er is en vertrouwen op je vrienden. Soms grappig, soms filosofisch, soms spannend, maar altijd met een hartverwarmende portie verwondering.

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

1. Ik ben hier, en jij?

Hallo? Is daar iemand? Ha, ik ben blij dat je gekomen bent. Ik had je al verwacht. Goed, ehm, ja ... Hier zijn we dan. Volgens mij is dit het moment waarop ik mezelf moet voorstellen, wat denk jij? Of wil jij beginnen? Of niet?

Oké, ik zal starten.

(Nu weet je meteen al één ding over mij: ik ben niet zo goed in beslissingen nemen. Misschien ben ik ook typisch zo'n beleefd mens dat iedereen altijd voor laat in de rij aan de kassa of op school, waardoor ik zelf altijd als laatste aan de beurt kom – en als ik echt dikke, VETTE pech heb, kom ik helemaal níét meer aan de beurt, want dan gaat natuurlijk nèt de schoolbel, of de winkel sluit. Moet ik dus dringend afleren. Maar ja, zo heb ik het altijd geleerd. En wat je één keer aanleert, is niet zo makkelijk weer af te leren.)

(Nu weet je dus ook al een tweede ding over mij.

(Ik moet echt minder vertellen.)

Dan maar meteen het derde en vierde ding over mij: ik ben Mary en ik woon aan zee. Letterlijk VLAK bij de zee: gewoon de deur openen of uit het raam kijken en daar is ze dan, dé zee. Onze zee. Altijd, altijd. 's Ochtends, wanneer het licht van inktblauw naar lichtgrijsgroen verandert, eerst supertraag en dan plots zo snel als in een vingerknip. 's Middags, wanneer de zon brandt. 's Avonds, wanneer verliefde stelletjes voorbij ons huis wandelen en kleeft dingen schrijven in het zand. Nooit slaapt de zee eens een keer met er te zijn. Zelfs niet in het midden van de nacht. Dat weet ik zeker, want als ik niet kan slapen, schuif ik mijn gordijn een piepklein beetje open en dan is ze er nog. Altijd. Het is fijn om te weten dat de zee er is en blijft. Al miljoenen jaren, en nog heel lang vanaf nu.

Soms vraag ik me af of de zee het niet beu wordt dat ze er altijd is. En altijd hetzelfde. Elke dag weer op en neer, zes uur op, zes uur af, zes uur eb, zes uur vloed.

Zou ze soms niet denken:

- Weet je wat? Vandaag begin ik er een uurtje later aan.
- Deze week blijf ik in eb.
- Straks ga ik eens van links naar rechts.

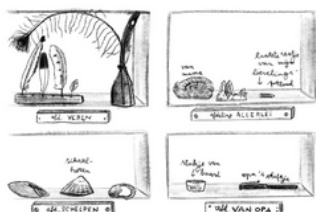
- Baalddag, vandaag gesloten.
- Het is vrijdagavond, we doen eens gek, dus het is maar één uur vloed en drie uur eb en daarna zien we wel wat er gebeurt.

Ik denk dat het best eenzaam is om de zee te zijn. Maar ja, soms is het ook eenzaam om mij te zijn – hoe dicht de zee en ik ook bij elkaar zijn en zelfs al zijn we altijd met z'n tweeën.

Naast het hekje rond ons huis liggen de duinen. Daar mag ik niet komen van opa, want daar leeft de vos. Een enge, gemene vos, dus die mag ik nooit, maar dan ook NOOIT tegenkomen. Het ziet er zo leuk uit in de duinen, maar ik ga er niet naartoe. (En oké, opa is er nu niet meer, dus hij zou het niet te weten komen, maar toch ...)

Het liefst ga ik naar het kraaiennest boven op ons huis. Dat bouwde opa als uitkijkpost, en om dichterbij de sterren te kunnen zijn. 'Dichter bij oma', zei hij dan, wat ik gek vond, want ze hadden oma begraven in een put in de grond, dus dan ben je toch net verder bij haar vandaan? Ik liet opa maar praten, want tegelijk met het kraaiennest bouwde hij ook de glijbaan vanuit de slaapkamer naar het strand en daar was ik toch ZO BLIJ mee. Zo blij dat ik mijn mond helder over dat andere.

Wat zal ik nog vertellen? O ja, ik heb een museum bij mij thuis. Niet zo'n gigantisch ouderwets museum met duffe schilderijen en het is ook echt nog niet groot – ik ben er nog maar net mee begonnen. Het is een verzameling van allemaal ... nu ja ... dingen. Van mij. Elke afdeling heeft een andere naam. Daar heb ik officiële naam bordjes voor gemaakt.

Mijn museum stelt echter NIETS voor in vergelijking met het winkeltje van mevrouw Man. Als je bij haar binnenstapt, weet je niet waar je het eerst moet kijken. Het is allemaal zó mooi, van de kleinste schelp op de onderste plank tot de prachtigste vogel helemaal boven in de top van haar duizelingwekkend hoge winkeltje. (En ze heeft ook letterlijk een MASSA snoepjes, maar sst.) Als ik aan mevrouw Man vraag hoe het komt dat ze zo veel mooie spullen heeft, haalt ze alleen maar de schouders op. 'Dat komt ervan als je zo oud wordt als ik', zegt ze dan glimlachend. Maar ik weet zeker dat dat niet waar is, want opa is nog veel ouder geworden en hij had lang niet zo veel bijzondere spullen als je vindt in het winkeltje van mevrouw Man.

‘Kauw van jou’

Kris Terwindt

Lemniscaat

Verschijningsdatum: 07-10-2024

ISBN 9789047716860

180 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

NUR 283 - Fictie 10 - 12 jaar

Thema's:

- YF - Kinderen / tieners: fictie en waargebeurde verhalen (Hoofdthema)
- YFN - Kinderen / tieners: fictie: familie en thuis
- YXG - Kinderen / tieners: persoonlijke en sociale onderwerpen: dood, overlijden en rouw
- YXHB - Kinderen / tieners: persoonlijke en sociale onderwerpen: vrienden en vriendschappen
- 5AL - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 10 jaar

Trefwoorden:
probleemgezinnen, kinderen van ouders met psychische problemen, geheimen, vriendschap, gezin, rouw, dood

Omschrijving

De zomervakantie is pas een week begonnen, maar Pim heeft er nu al helemaal genoeg van. Haar moeder is elke dag aan het werk en haar vader komt niet van de bank af waarop hij nu al bijna een jaar bivakkeert. Bijna een jaar, want over een week is het precies een jaar geleden dat Huug verongelukte. Pims oudere broer. Als Pim boos in haar eentje een ijsje gaat halen, maakt ze kennis met Thilo, die onlangs in haar flat is komen wonen. Hij laat haar zijn geheim zien – een geheim dat alles te maken heeft met Huug. Maar dat weet Thilo niet.

In de week die volgt, moet Pim keuzes maken. Wat vertelt ze aan wie? En vooral: hoe moet ze door? Want als er een jaar voorbij is, is het echt. Dan komt Huug nooit meer terug.

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

Over zeven dagen is het precies één jaar geleden. Precies één jaar geleden dat iedereen nog normaal deed hier in huis. Dat mama nog op tijd naar huis kwam van kantoor om naar onze verhalen te luisteren. Dat papa nog het huishouden deed en 's avonds allerlei bizarre gerechten voor ons kookte, zoals kip met kokosdressing en gekaramelliseerde hazelnootpasta. En dat Kauw nog gewoon in een oude bananendoos onder Huugs bed woonde. Stiekem natuurlijk. Alleen Huug wist ervan. En ik. Maar ik hield mijn mond, dat had ik gezworen op mijn leven.

Ik kijk op mijn horloge: acht voor twee. Al maanden tellen de wijzers van de klok af naar dat ene moment volgende week. In eerste instantie telde de klok de tijd juist op. Het was een uur geleden gebeurd, een dag. Er ging tergend langzaam een week voorbij. En toen nog één, en nog één. En ineens vierden we mijn verjaardag en waren we heel even vergeten dat het alweer negen weken en drie dagen geleden was. Niet echt hoor, we waren het niet echt vergeten. Nee, natuurlijk niet. Maar we deden allemaal alsof. En allemaal hoopten we dat de ander het wel echt even vergeten was.

'Mislukt!' zeg ik, en ik schuif het blad van me af. De hele ochtend zit ik al hier aan mijn bureau, werk ik aan die leeuw, maar de manen lukken weer niet. De vorm van de kop blijft raar. De snuit klopt voor geen meter.

De zomervakantie is pas een week begonnen, maar ik heb er nu al genoeg van. Mama gaat elke dag naar

kantoor. Ze wil liever geen vrij nemen nu het zo ontzettend druk is, zegt ze. Ik weet wel beter. Ze wil gewoon niet thuis zijn. Niet aan volgende week denken. En dat snap ik eigenlijk wel. Papa ligt de hele dag op de bank, te zappen of te slapen. Dus aan hem heb ik ook niks.

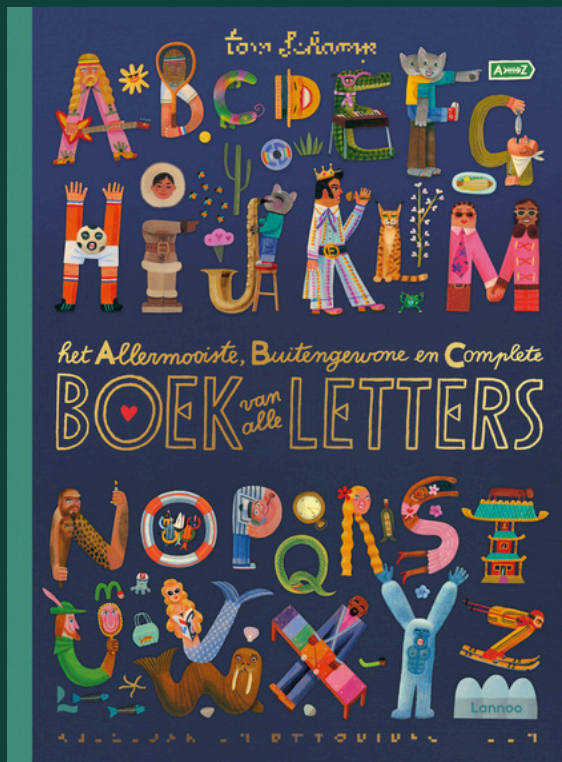
Mijn raam staat open. Tussen de gordijnen door waaien geluiden naar binnen. Kinderen in het speeltuintje gillen, scooters starten en racen weg, de bel van de ijscoman op het pleintje rinkelt. Ik zou ook wel een ijsje willen. Ik weet heus wel dat ik zo de deur uit kan lopen, zo twee bolletjes kan bestellen. Aardbei en chocola, mijn lievelingssmaken. Maar sinds die dag is alles anders. Alles. Zelfs een ijsje kopen.

Ergens in het afgelopen jaar draaide de tijd om. Het was niet meer tijd optellen, het werd tijd aftellen.

Dan zuchtte mama zomaar bij het avondeten: 'Bijna zomer...'

Of er was een reclame op tv over hoe gezellig de vakantie wel niet is in Turkije, en dan zette papa de tv uit. 'Niks gezelligs aan,' zei hij.

Aan de wijzers lag het niet, die draaiden zoals altijd: de kleine langs de uren, de grote langs de minuten, de rode secondewijzer er onrustig tussendoor. Het aftellen gebeurde in ons. We voelden dat er iets groots stond te gebeuren, iets megagroets. En dat we dat grote allemaal vreesden. Dat als er een jaar voorbij was, de deur voor altijd sloot. En we zeker wisten: Huug komt nooit meer terug. Nooit.

‘Het Allermooiste, Buitengewone en Complete boek van alle letters’

Tom Schamp

Lannoo

Verschijningsdatum: 07-10-2024

ISBN 9789401404976

72 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

Trefwoorden:
prentenboeken, letters

NUR 274 - Prentenboeken (> 6 jaar)

Thema's:

- YBC - Prentenboeken (Hoofdthema)
- YBLA - Ontwikkeling: letters en woorden
- 5AF - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 5 jaar

Omschrijving

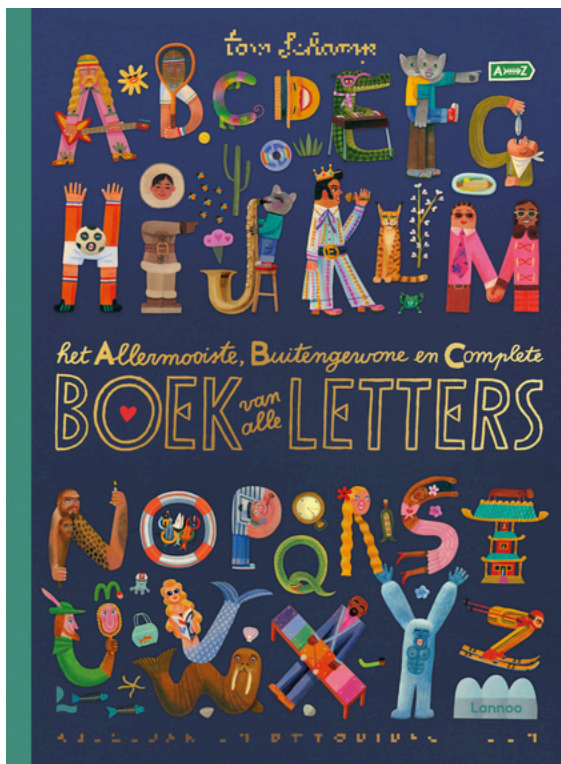
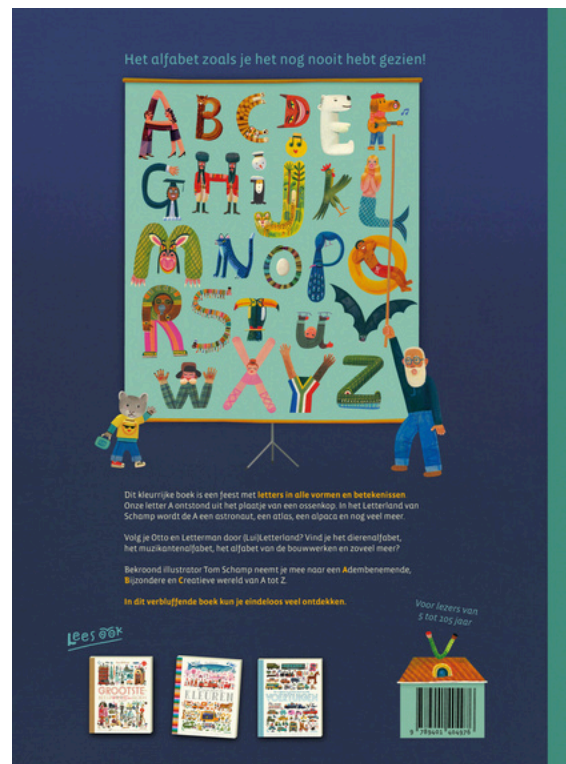
Het alfabet zoals je het nog nooit hebt gezien!

Dit kleurrijke boek is een feest met letters in alle vormen en betekenissen. Onze letter A ontstond uit het plaatje van een ossenkop. In het Letterland van Schamp wordt de A een astronaut, een atlas, een alpaca en nog veel meer.

Volg je Otto en Letterman door (Lui)Letterland? Vind je het dierenalfabet, het muzikantenalfabet, het alfabet van de bouwwerken en zoveel meer?

Bekroond illustrator Tom Schamp neemt je mee naar een Adembenemende, Bijzondere en Creatieve wereld van A tot Z. In dit verbluffende boek kun je eindeloos veel ontdekken.

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

‘Het Hekkenhuis’ Pepijn Lievens en Lukas Verstraete (illustrator)

Lannoo

Verschijningsdatum: 02-06-2025

ISBN 9789020979299

128 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

NUR 282 - Fictie 7 - 9 jaar

Thema's:

- YFQ - Kinderen / tieners: fictie: humor (Hoofdthema)
- YFA - Kinderen / tieners: fictie: klassieke fictie
- YXZM - Kinderen / tieners: sociale onderwerpen: migratie en vluchtelingen
- 5AK - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 9 jaar

Trefwoorden:
spijt hebben, trauma's,
helpen

Omschrijving

Spijt. Jackson heeft enorm veel spijt. Het is zijn schuld dat zijn juf in het ziekenhuis ligt. En het is nog wel zijn lievelingsjuf. Hij kreeg kortsluiting in zijn hoofd, omdat hij terugdacht aan Burundi, het land waar hij samen met zijn gezin wegvluchtte. Jackson wil wel sorry zeggen tegen de juf, maar het lukt hem niet.

Ze raadt hem aan om naar het Hekkenhuis te gaan. Jackson maakt er kennis met een geharnaste ridder, een meisje dat graag propjes schiet en een stokoude man die beweert dat hij vroeger koning was: King Lear. En toevallig of niet is King Lear de geknpte persoon om Jackson te helpen.

Een verrassende ontmoeting met personages uit de wereldliteratuur.

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

1

SPIJT. ENORM VEEL SPIJT. Door mijn stomme schuld ligt de juf in het ziekenhuis. En ze is nog wel mijn lievelingsjuf. De schooldirecteur zei vanmorgen dat ze waarschijnlijk niet meer terugkomt voor het einde van het schooljaar. De hele klas keek me verwijtend aan en ik staarde naar mijn voeten.

Even uitleggen waarom juf Annie mijn lievelingsjuf is:

1 Ze is misschien wel een beetje oud, maar ik

5

Maar die had ze al voor ik bij haar in de klas kwam.

5 Verder schrijft juf Annie zelf gedichten en die draagt ze dan met luide stem voor. Ik kan altijd alleen maar de eerste regels onthouden. Er is er eentje dat begint met: 'Er zit een mannetje in de maan en dat kijkt naar beneden.' Ik moet altijd glimlachen als de juf na de laatste zin haar grote bril weer wat hoger op haar neus duwt en eindigt met een voorname buiging.

6 Als laatste reden waarom ik de juf leuk vind: ze ruikt zo lekker, naar van die paarse snoepjes.

Om al die dingen samen is ze dus mijn lievelingsjuf. En door mijn schuld ligt ze nu in het ziekenhuis.

Tja, hoe kwam dat? Alles liep fout gisteren. Natuurlijk begon het met mijn vader, die weer eens door de wekker heen sliep. Ook mijn zus had me niet wakker gemaakt. Salma denkt alleen

7

Spijt. Jackson heeft enorm veel spijt.

Het is zijn schuld dat zijn juf in het ziekenhuis ligt. En het is nog wel zijn lievelingsjuf. Hij kreeg kortsluiting in zijn hoofd, omdat hij terugdacht aan Burundi, het land waar hij samen met zijn gezin wegvluchtte. Jackson wil wel sorry zeggen tegen de juf, maar het lukt hem niet.

Ze raadt hem aan om naar het Hekkenhuis te gaan. Jackson maakt er kennis met een geharnaste ridder, een meisje dat graag propjes schiet en een stokoude man die beweert dat hij vroeger koning was: King Lear. En toevallig of niet is King Lear de geknipte persoon om Jackson te helpen.

PEPIJN LIEVENS
AUTEUR

LUKAS VERSTRAETE
ILLUSTRATOR

over *Het bijna helemaal waargebeurde verhaal van Ryan:*

'Lievens mixt realisme en absurdisme op een heerlijk normale manier. [...] Maar ontroerend is het net zo goed.'

EDWARD VAN DE VENDEL

'Een hartverwarmend boek voor kinderen en grote mensen. [...] Een fris boek als dit werkt heel goed tegen maagzuur, zeurende knieën en hangende mondhaken.'

BART MOEYAERT

9 780000 970009

vind oude mensen juist grappig. Omdat ze heel veel gezicht hebben. Hun gezichten zijn altijd in beweging. Ze rimpelen alsof je net een steentje in het water hebt gegoooid.

2 Ze doet ook vaak grappige dingen. Bijvoorbeeld: Ze sloeg met haar map een vlieg dood die op haar bank zat. De dode vlieg stopte ze vervolgens doodleuk in haar mond en slikte ze door. De hele klas riep: 'Ieeuuww!' Wat bleek? Het was helemaal geen vlieg, maar een rozijn.

3 De juf is lief. Als ik weer eens te laat ben en ik heb een goede verklaring – dat papa door de wekker heen is geslapen, bijvoorbeeld – zegt ze: 'Wat ben jij een geluksvogel, Jackson. Ik was ook graag wat langer in mijn nest blijven liggen.'

4 Ook is ze geduldig. Vermenigvuldigen heeft ze me al zeventien keer uitgelegd. Ik heb het geteld. Daarna heb ik het vermenigvuldigd met de minuten die ze daaraan heeft besteed. $17 \times 4 = 68$. Ze zegt dat ze door al dat vermenigvuldigen grijze haren van me heeft gekregen. En krullen.

6

aan zichzelf. En aan kauwgombellen blazen terwijl ze op haar telefoon zit. Ze denkt in elk geval niet aan mij. Ook mijn moeder wakte me niet, want die was al gaan werken. Deze keer was ik geen vijf minuten te laat, zoals toen de juf er nog een grapje over maakte, ik kwam meer dan een uur te laat. Ze zei enkel: 'Ga zitten, Jackson.' Dat deed ik. Maar wat bleek? Boekentas vergeten. 'Sorry, juf.' Normaal zou ze dan iets grappigs zeggen: 'Jij zal nog eens je hoofd vergeten.' Nu ging ze gewoon door met lesgeven. Seksuele opvoeding. Natuurlijk begon ik te giechelen. En blijkbaar had de juf gezegd dat ze onmiddellijk met de les ophield als we niet 'normaal' deden. Maar normaal voor mij – tijdens de les S.O. – dat is giechelen. Ik zat dus nog maar vijf minuten in de klas of ik stond alweer op de gang. Natuurlijk kwam net op dat moment de schooldirecteur langs. Ze vroeg: 'Wat doe jij hier?'

'Gegiecheld.'

Vragend keek ze me aan. 'S.O.?'

8

‘Kimia in het hart van Congo’ Sandrine Ekofo, Benjamin Goyvaerts, Paul de Moor & Shamisa Debroey (illustrator)

Lannoo

Verschijningsdatum: 02-06-2025

ISBN 9789020960556

Longlist de Boon Literatuurprijs ‘26

Trefwoorden:

kolonialisme,
Belgisch-Congo (1908-1960),
Congo-Vrijstaat (1885-1908)

NUR 283 - Fictie 10 - 12 jaar

Thema's:

- YNH - Kinderen / tieners: algemeen: geschiedenis en het verleden (Hoofdthema)
- NHTQ - Kolonialisme en imperialisme
- YFY - Kinderen / tieners: fictie: waargebeurde verhalen verteld als fictie
- 5AM - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 11 jaar

Omschrijving

Dit boek met krachtige illustraties brengt het verhaal over het koloniale verleden van België op maat van kinderen.

'Blijven de witte mannen?' vraagt Kimia.

'Ze blijven', zegt haar moeder.

'Is vroeger voorbij?' vraagt Kimia.

'Niets zal meer zoals vroeger zijn', zegt haar moeder.

Kimia is zes jaar wanneer witte geesten aankomen in haar dorp. We volgen haar leven in het koloniale Congo. Kimia's verhaal wordt aangevuld met weetjes over Congo en het leven voor, tijdens en na de kolonisatie.

“Het verhaal van Kimia brengt de koloniale geschiedenis van België in Congo op een meeslepende en ontroerende manier. Dit boek is belangrijk voor kinderen en jongeren, maar ik hoop dat het ook ouders en leerkrachten zal bereiken.”

- Nadia Nsayi, politicologe en schrijver

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

1

Feest in het dorp

Het gonst in het dorp van Kimia. En vandaag gonst het nog luider dan gisteren en gisteren gonste het al zoveel luider dan eergisteren. Kimia voelt het gonzen tot in haar twee kleine tenen. Ze is zes jaar oud. Ze zit vol avontuur en is bedlist het bekendste meisje van haar afgelegen dorp in Afrika. 'Onze grote durfal', zeggen haar mama en papa. Haar kleine broer en zus kijken vol bewondering naar haar op. 'Kimia?' zeggen ze. 'Kimia is nergens bang voor.'

Kimia schuift ongeduldig heen en weer op haar stoel. Haar mama staat over haar heen gebogen. Ze woelt met haar vingers door het glanzende zwarte haar van Kimia. Is mama dan doof voor het gegons? denkt Kimia. Iedereen is nu druk bezig met de laatste voorbereidingen voor de komst van de nieuwe leider en ik moet stilzitten op die stomme stoel.

Het belooft een feest te worden om niet snel te vergeten. Het gebeurt niet elke dag dat een oude leider zijn macht afstaat aan een nieuwe. Van de eerste tot de laatste noot moet het feest goed gaan. En de tijd dringt. De nieuwe leider kan geen uren meer weg zijn. 'Mama', kreunt Kimia.

De muzikanten grijpen voor de laatste keer naar de hoogste en laagste noten. De trommelaars jagen nog eens op de snelste ritmes. De tovenaars frissen de oude spreuken op en proberen nieuwe bezweringen. De dansers herhalen de moeilijkste bewegingen en stampvoeten de aarde wakker. Heerlijke geuren stijgen op uit de kookpotten. Het zal een groots en mooi feest worden. De ouderen van het dorp weten het. De jongeren weten het. De vogels in de lucht weten het. De termieten onder de grond weten het. Het woude weet het en Kimia weet het.

'Wil je nu eindelijk eens een seconde stilzitten, Kimia', zegt haar moeder. 'Hoe kan ik je haar vlechten als je je hoofd draait als een tol?' Eén seconde doet Kimia wat mama zegt. Eén seconde en geen halve seconde langer. 'Je bent een van de grootste meisjes van je jaar, maar stilzitten? Vergeet het maar', zegt haar moeder. 'Je bent hopeloos, Kimia. Weet je wat, ga maar alvast water halen bij de bron. Maak je lekker moe. Dan doe ik je haar straks. Wil je dat doen?'

Kimia laat het zich geen twee keer zeggen. Water halen is ontzettend belangrijk. Ze kan het als de beste. Geen druppel water morst ze onderweg. En water halen is avontuur. Eerst het dorp door. Op gewone dagen is er geen mens te zien en lijkt de eerste hitte de tijd en elke beweging stil te zetten. Ja,

‘Metamorfose’

Geert-Jan Roebbers &
Merlijn Marell (illustrator)
Lannoo

Verschijningsdatum: 04-11-2024

ISBN 9789401441735

70 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

Trefwoord:
dieren

NUR 253 - Natuur, plant, dier (> 12 jaar)

Thema's:

- YNN - Kinderen / tieners: algemeen: natuur, dieren, de natuurlijke wereld (Hoofdthema)
- 5AJ - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 8 jaar

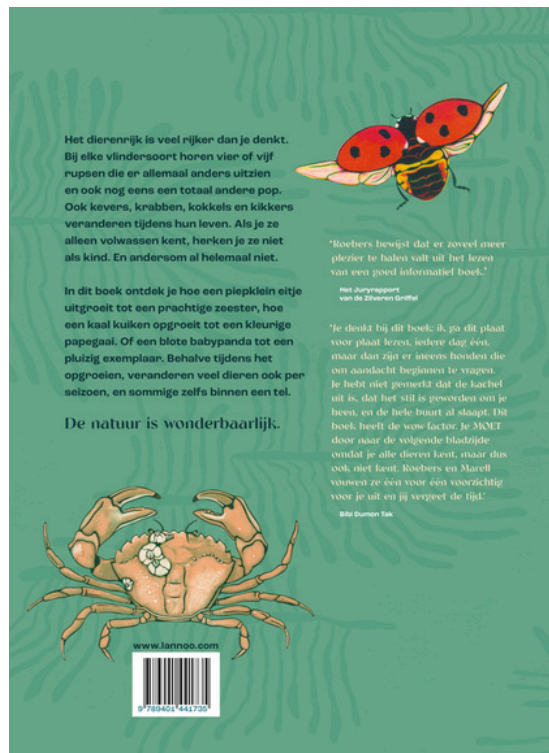
Omschrijving

Het dierenrijk is veel rijker dan je denkt. Bij elke vlindersoort horen vier of vijf rupsen die er allemaal anders uitzien en ook nog eens een totaal andere pop. Ook kevers, krabben, kokkels en kikkers veranderen tijdens hun leven. Als je ze alleen volwassen kent, herken je ze niet als kind. En andersom al helemaal niet.

In dit boek ontdek je hoe een piepklein eitje uitgroeit tot een prachtige zeester, hoe een kaal kuiken opgroeit tot een kleurige papegaai. Of een blote babypanda tot een pluizig exemplaar. Behalve tijdens het opgroeien, veranderen veel dieren ook per seizoen, en sommige zelfs binnen een tel.

Deze visuele parel over bijzondere transformaties in het dierenrijk laat zien hoe wonderbaarlijk de natuur is.

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

‘Dieren spotten doe je zo!’

Aline Portman

Lannoo

Verschijningsdatum: 22-04-2025

ISBN 9789020932508

36 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

Trefwoorden:
prentenboeken, dieren

NUR 273 - Prentenboeken (< 6 jaar)

Thema's:

- YBCS - Prentenboeken: verhalenboeken (Hoofdthema)
- 5AC - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 3 jaar

Omschrijving

Grappig voorleesboek gespot!

Wil jij ook graag dieren spotten?

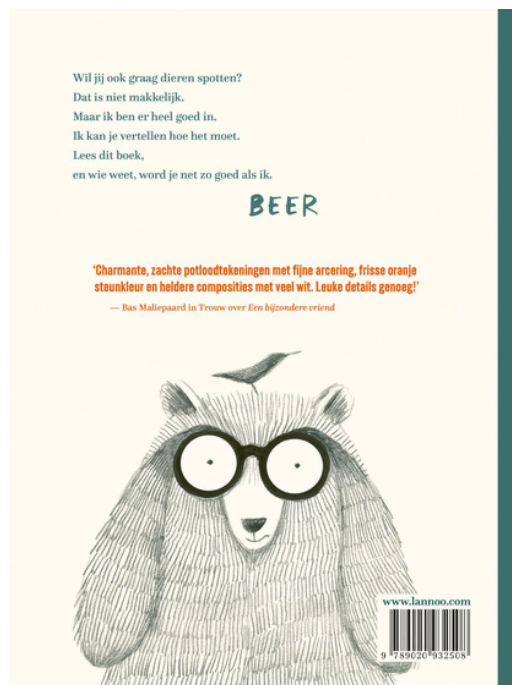
Dat is niet makkelijk.

Maar ik ben er heel goed in.

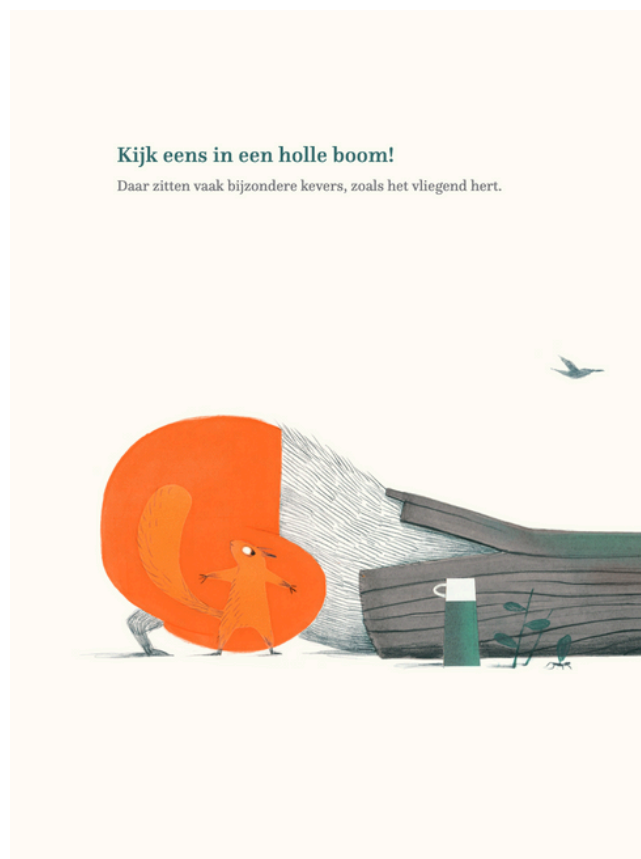
Ik kan je vertellen hoe het moet.

Lees dit boek, en wie weet, word je net zo goed als ik.

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

‘Hoe maak je dat’ Bart Rossel & Pieter Gaudesaboos (illustrator) Lannoo

Verschijningsdatum: 02-09-2024

ISBN 9789401498197

78 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

Trefwoorden:
techniek, uitvindingen

NUR 257 - Techniek (> 12 jaar)

Thema's:

- YNT - Kinderen / tieners: algemeen: wetenschap en technologie (Hoofdthema)
- 5AJ - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 8 jaar

Omschrijving

Breng een bezoek aan tien bijzondere fabrieken. Laat je verwonderen door geniale machines en ontdek in acht stappen hoe alledaagse voorwerpen gemaakt worden. Kijk vanop de eerste rij hoe tennisballen en kerstballen van de band rollen. En hoe maak je zeep, verf of plastic poppen?

Reis terug in de tijd en zie hoe bamboestokken in vuurwerk veranderden en hoe de oude Egyptenaren muntstukken persten. Waarom smelt chocolade in je mond? Word je van cornflakes echt slim? En waarom moet kauwgom altijd koud verpakt worden?

Voor makers en dromers van 8 tot 108 jaar.

Met meesterlijke prenten van verteller en Boon-winnaar Pieter Gaudesaboos en boordevol weetjes van uitvinder Bart Rossel.

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

10 VERF

De mens is altijd al gek geweest op kleur.

In de ertijd hadden mensen maar één kleur: bruin. Om mee op ratten te jagen, rood, zwart en geel. Ze maakten die kleuren door klei en houtskool te vermengen en te mengen met dierlijk vet.

Later ontdekten de Egyptenaren ook blauw toen ze kopererts verhitte en fijngemaakt. Dergelijke fijne kleuropoeders werden pigmenten genoemd. Ook poeders uit gemalen planten, insecten of mineralen zijn pigmenten.

Tot in de negentiende eeuw waren er te weinig goede vaste kleuren. De meeste kleurstoffen verdwenen tijdens het wassen of verbleekten in de zon. Alleen rijke mensen hadden geld voor stoffen in vaste kleuren.

Op straat kon je het verschil tussen rijke en arme mensen zien aan de kleuren van hun kleding. Blauw en paars waren de kostbaarste kleuren.

Toedat een Engelse jongen, William Henry Perkin, de eerste niet-natuurlijke kleur ontdekte. Dat gebeurde toen hij kleurloze kinnor wilde maken, die stof waarmee je malaria kunt behandelen.

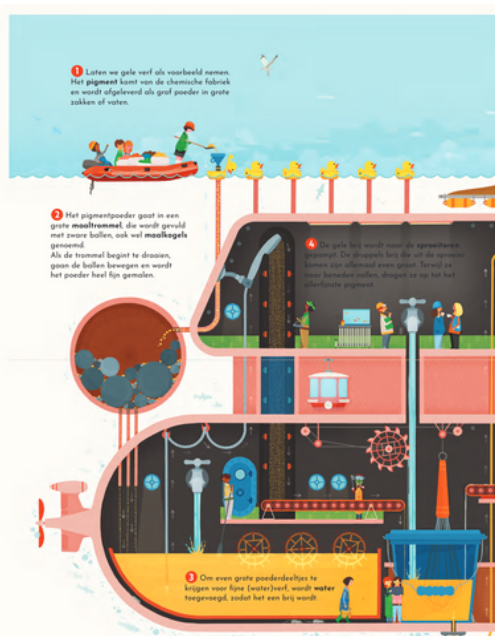

Hij vond op de bodem van zijn rooiebuize een paar substantie en noemde deze 'kleur' 'maur'. Dat was het eerste chemische pigment. Hij verfelde er een zijden jood voor zijn moeder mee en die bleef mooi, zelfs na wassen.

Tegenwoordig kunnen alle pigmenten uit de natuur worden nagemaakt in een chemisch laboratorium.

Scheikundigen kunnen stoffen met elkaar combineren tot die het juiste licht weerkaatsen, want het is de lichtweerspiegeling die de kleur bepaalt. Dat komt doordat licht niet puur wit is, zoals wij het waarnemen. Licht bestaat uit alle kleuren van de regenboog. De kleur die je ziet, is de kleur van het licht dat wordt teruggekaatst.

Tot op de dag van vandaag wordt de meeste verf gemaakt door pigmenten fijn te malen en te mengen met olie of water. Daardoor ontstaan alleveld en waterverf.

1. Laten we gele verf als voorbeeld nemen. Het pigment komt van de chemische fabriek en wordt afgelieverd als grof poeder in grote zakken of vaten.

2. Het pigmentpoeder gaat in een grote maalstempel, die wordt gevuld met zware ballen, ook wel maalsteegels genoemd. Als de trommel begint te draaien, gaan de ballen bewegen en wordt het poeder heel fijn gemalen.

3. Het grof bereid wordt naar de apotheken gebracht. De apotheken bereiden de verf op de volgende manier: ze mengen het grof bereid met water, dat ze op het afgeleverde pigment.

4. Om even grote poederdeeltjes te krijgen voor fine (waterverf), wordt water toegevoegd, zodat het een brei wordt.

‘Krekel’ Annet Schaap Querido

Verschijningsdatum: 06-03-2025

ISBN 9789045131153

416 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

NUR 283 - Fictie 10 - 12 jaar

Thema's:

- YF - Kinderen / tieners: fictie en waargebeurde verhalen (Hoofdthema)
- 5AL - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 10 jaar

Trefwoorden:
zeeverhalen, broers en
zussen, avonturenverhalen

Omschrijving

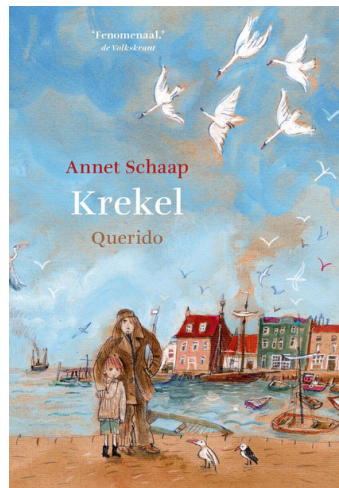
Eliza had zes broers. Vijf zijn verdronken op zee, zegt haar stiefmoeder, zegt haar vader. Maar Eliza gelooft er niks van. Ze wil hen zoeken, al moet ze er helemaal voor naar de Witte Kliffen. Ze gaat op weg, samen met het broertje dat ze nog wel heeft: Krekel. Een bangerik, een huilebalk, een blok aan haar been, eigenlijk. Alles gaat mis, maar Eliza en Krekel blijven zoeken. Door de storm. Tegen de wind. Tegen wat iedereen zegt en vindt.

‘Krekel’ speelt in dezelfde wereld als ‘Lampje’, dat werd gelezen door jong en oud. Het werd bekroond met de Gouden Griffel, de Boekenleeuw, de Nienke van Hichtumprijs en de Woutertje Pieterse Prijs.

“Een spannende en meeslepende odyssee [...] Een sprookje van schuurpapier.”
– Humo

“De taal van Annet Schaap is verslavend en doet steeds verlangen naar de volgende zin.” – de Volkskrant

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

Vijf namen

De zee is groot, het stadje is maar klein. Wat huizen, rondgestrooid tussen de duinen, wat hobbelige stegies, een stationnetje, een rij schamele winkeltjes langs de kade. Het allerwonderlijkste is dat van Leo. Een raam met een donker hokje erachter, meer is het niet.

Er kan nauwelijks daglicht door naar binnen, zo volgeplakt is het raam, met vergeelde papieren voorbeelden: harten en ankers, inktvissen, doodshoofden, zeemeerminnen met half blote borsten. Ook een paar met helemaal blote, waar altijd wel een groepje vissers naar staat te kijken en om staat te grinniken.

Nu staat er alleen maar een jongen.

Tenminste... het lijkt een jongen. Met een te grote jas aan, en veel te grote schoenen. Met haren die hij onder een muts heeft geduwd. Hij heeft zijn hand op de deurklink maar maakt de deur nog niet open. Hij haalt diep adem.

"Recht door, Eliza," zegt hij zachtes tegen zichzelf.

Want het is helemaal geen jongen. Het is een meisje en ze heet Eliza.

Binnen hangen de muren ook vol, Eliza ziet zeilschepen, zonnen, mannen, een enorme krullende banier met een roos erin. Aan een tafel vol inktspetters zit een man een bord zuurkool te eten. Als het meisje binnenkomt kijkt hij op. Zijn bril heeft vergrootglasglazen, erachter drijven twee grote blauwe knikkers in een geelachtig wit. Met die knikkers bekijkt hij het meisje kauwend, van haar hoofd tot haar voeten.

"Hallo," fluistert Eliza. De man zegt niets terug. Ze haalt een briefje uit haar jaszak en legt het op tafel. Vijf namen staan erop, in bibberige potloodletters. "Eh... deze alstublieft."

De man pakt het briefje niet op, hij blijft maar kijken. Op zijn armen, zijn handen en op wat ze van zijn borst kan zien is geen plekje huid meer leeg. Hij sluit zijn hap door.

"Het gaat er nooit meer vanaf, hè? Je hele leven niet. Dat snap je toch wel?"

"Ja meneer..." Eliza hoort hoe haar stem klinkt: hoog en meisjesachtig. Ze duwt haar handen in de zakken van haar jas, schraapt haar keel en probeert lager te praten. "Dat eh... dat moet ook..."

Ze legt het geld naast het briefje. Een dollar per woord stond er buiten op de prijslijst. Vijf dus, dan houdt ze er nog vijf over. Die stopt ze terug in haar zak.

De man klappt de bril omhoog, zo zijn z'n ogen opeens veel kleiner. Hij knijpt ze samen en blijft naar haar kijken. Ook het geld pakt hij niet aan. Dan neemt hij nog een grote hap en schuift zijn hoofd.

"Hou je centen maar," kauft hij. "Onder de zestien doe ik ze niet."

Eliza richt zich gauw op, om wat langer te lijken. "Ik ben bijna..."

"Ja hoor, vast," zegt de vergrootglasman. "Twaalf, eerder. Enne..." Zijn ogen glijden nog eens over haar slobberige jas en haar te grote muts. "Meisjes doe ik ook niet."

Eliza hapt naar adem. "Ik ben helemaal geen..."

"Je ken nu van alles gaan zeggen meissie, maar ik geloof je toch niet. Dus laat maar."

"Ik ben echt geen meisje!" zegt Eliza. Ze hoort zelf hoe meisjesachtig dat klinkt.

"Tuurlijk niet," zegt de man. "En ik ben blind. Glad huidje. Popenogies... ik heb me principes meissie, en daar hou ik me aan. Altijd."

Eliza zucht en grabbelt de dollars weer bij elkaar. Dan niet. Het was ook een dom plan. Dom en veel te duur. Maar ze had een hele tijd buiten staan kijken, en toen wilde ze het opeens zo graag. Zo graag dat ze Krekel had laten wachten, hongerig en al, en het winkeltje binnen was gegaan.

De man schraapt de laatste restjes zuurkool van zijn bord.

"Nee hoor, meissies van twaalf doe ik niet, daar ben ik heel streng in." Hij schuift zijn hoofd nog een keer, alsof hij ook zichzelf moet overtuigen, en kauwt zijn laatste hap weg.

"Tenminste..." zegt hij dan.

Eliza was al bijna bij de deur, maar blijft staan.

"Tenminste, niet voor een dollar per woord. Die mogen dubbel betalen."

"Wat zegt u?"

"Je hebt me best geknuffeld."

"Dubbelt! Tien d... Maar dat is al ons geld!"

"Ja... Graag of niet."

"Ja maar, nee maar..." struikelt het meisje. "U zei eerst..."

"En nu zeg ik dit." De man krabt zijn nek en rekt zich eens rustig uit.

Afgetert denkt Eliza. Haar allerlaatste geld. En ze heeft Krekel bedoeld dat hij iets lekkers zou krijgen als hij braaf zou blijven wachten. Dus het gaat niet.

Maar ze wil de winkel ook niet uit lopen.

Ben of terug, zegt de stem van haar vader in haar hoofd.

En man moet bidden, niet wisselassen!

En terug wil ze niet.

Dan maar heen.

Langzaam haalt ze het geld weer tevoorschijn. De allerlaatste dollars uit Joshua's spaarkistje. Ze hebben er zo zuinig mee gedaan als maar ging, en het helemaal tot hier gered. Als ze het nu aan die man geeft is het op. En niet eens voor iets nuttigs. Ze moet nee zeggen, ze moet wegllopen, ze moet...

Maar ze doet het niet, ze legt de dollars naast het lege bord. De man grist ze weg en propt ze snel in zijn broekzak. Dan strijkt hij het briefje glad en houdt het dicht bij zijn ogen.

"Wat hebben we hier? James..." leest hij langzaam. "James? Jon-ha-a... Eliza... O-ké... staat daar Oliver? Enne..."

"Billy," fluistert Eliza. Ze voelt opeens haar ogen prikken.

"Billy. Best hoor. En waarzo wil je ze precies?"

"Eh... ergens eh... waar ik het zelf kan lezen. Maar iemand anders niet." Ze kijkt naar haar bovenbenen. "Hier!"

"O, ik weet nog wel meer plekken..." De man geeft haar een knipogje. "Maar daarzo is ook best. Zeker weten!"

Ze knikt.

Hielmaal niet zeker, bibbert haar bovenbenen, ik weet helemaal niet of...

Maar Eliza luistert niet en begint haar broekspijp op te rollen. De huid eronder heeft kippenvel.

De vergrootglasman begint onder tafel iets aan te trappen. Er klinkt geknars en daarna een gotsag ratelen. Hij tast op een plank achter zich en zijn hand komt terug met een zoemend apparaatje. Aan de bovenskant gaat een klein naaldje naar binnen en naar buiten, zo snel dat ze het bijna niet kan zien.

"Nee, helemaal uit die broek. Anders ken ik d'y niet bij."

Eliza aarzelt even, maar laat dan de broek op de grond vallen.

Die broek lag zomaar over een muurtje, vanochtend in de haven. Schoenen stonden er ook naast, afgetrapt, groot en zwaar, met tenen waar gieren in zit of zo. Ze woude zich meteen beter toen ze ze aantrok. Minder bang. Minder een meisje.

De man peist met zijn hand op een ijzeren kruikje. "Hier moet dat heen."

"Ik... doet het pijn?" Ze hoort dat haar stem meer bibbelt dan ze wil.

"Ach, pijn. Wat zal ik zeggen... De man knipt een lampje

aan en klappt de vergrootglasbril weer voor zijn ogen. Het apparaatje ratelt harder als het dichterbij komt. "Ja, ja, het doet pijn."

De man heeft gelijk. Het doet pijn. Elke letter doet pijn als hij met de naald onder haar huid wordt geschreven.

Bij elke letter van elke naam ziet ze een gezicht: James met z'n al wat beginnende baardstoppels, Joshua lang en dun en een beetje verduwd in het lichaam dat zo gegrooid is, het laatste jaar. Oliver, die op Elliot lijkt, Elliot, die op Oliver lijkt, maar zij kan ze altijd uit elkaar houden. En Billy, ach Billy. Met z'n ogen die altijd naar de lucht kijken. Met z'n te grote voortanden. Haas, noemen de anderen hem, moeders-kindje. Letter voor letter voor letter. In haar jaszak knijpt ze haar handen tot vuisten.

Het is goed dat het pijn doet. Want het doet ook pijn.

Na de laatste letter van Billy giet de man iets uit een flesje open prop papier en boent ermee over haar heen. Het ruikt naar benzine. De inkt wondt er grijs mee uitgeveegd, behalve waar hij onder haar huid is geprikt. Het laat elke letter nog meer branden. Eliza zuigt haar adem naar binnen.

"Nouwe," zegt de man. "Knop hoor!"

"W... wat?"

"Gren au! Meestal zeggen ze au. Grote mannen, sterke kerels, iedereen die zich hier door Leo laat inken. Bijten op hun tanden bij de naald. Maar bouwen het niet droeg bij de prop. Awwawaw!" Hij knikt zijn lefje weer, ze ziet grote gaten waar hij tanden mist. "Maar jij niet."

"Bent u klaar?" Eliza durft maar een klein beetje naar haar heen te kijken. Rood ziet het eruit en gloriënd en net zo pijnlijk als het voel. Maar de namen staan er, alle vijf. Op hun kop, maar dat is omdat haar hoofd hier zit en haar heen dan.

"Wijde. Trek je broek maar weer op, meissie." Leo maakt het apparaatje schoon, veegt zijn voorhoofd af en smijt zijn neus, allemaal met dezelfde prop.

"Enne..." zegt hij dan. Hij pakt haar mouw en trekt haar een beetje dichterbij. "Ik ken je dus niet. Ik help je moet gezien. En dat is ook niet mijn handelsbrief. Grooten?"

Eliza knikt gauw. Nu wil ze de winkel uit. Weg uit die vier zuurkoollicht. Naar buiten! Krekel zoeken! Die zal toch nog wel zitten wachten! Maar Leo laat haar mouw nog niet los.

"Enne..."

"En wat?"

"Ik hoop dat je ze vindt, meissie."

"Wie vindt?" schrikt Eliza. Ze trekt haar arm los. Waarom zegt die man dat?

"Mensen hoeven heus niet op hun huid wat ze gewoon thuis hebben zitten. Alleen wat ze missen. Wie kwijt is. Wat zeer doet. Ik vraag niks hoor."

"Het gaat u niet aan!" Struikelend loopt Eliza naar de deur en doet hem open. tucht! Zout! Zoute wind waait in haar gezicht.

"Dat zeg ik toch ook. Maar ik hoop het toch voor je. Dag meisje dat geen au zegt!"

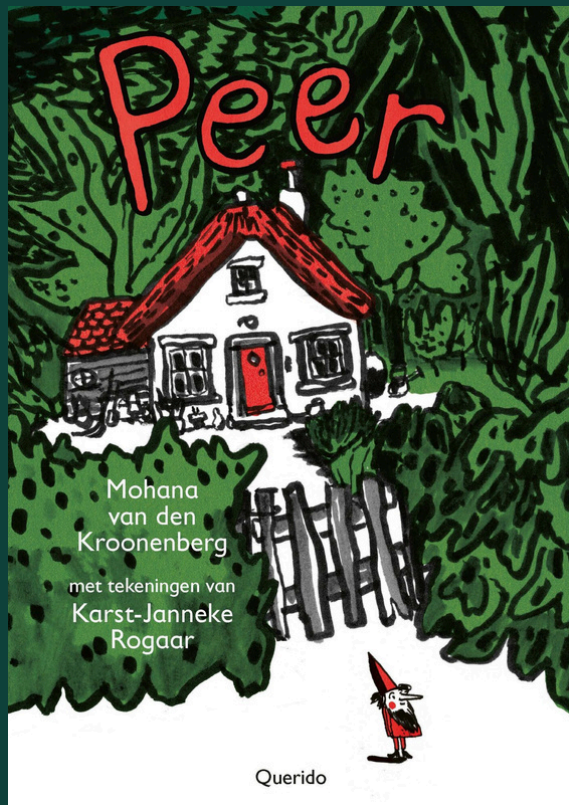
Eliza zegt niks terug en stapt naar buiten.

Op haar heen voelt ze de namen branden. Waar de ruwe

stof van de zeemansbroek erlangs schuurt brandt het nog wat erger. Maar dat geeft niet. Ze legt haar hand zachtjes op de plek en knikt.

James, Joshua, Elliot, Oliver en Billy knikken terug, alle vijf. Ook al zijn ze er helemaal niet.

Dan loopt ze snel de kade af. Ze heeft nog een broek, één die er wel is.

‘Peer’

**Mohana van den
Kroonenberg & Karst-
Janneke Rogaar
(illustrator)
Querido**

Verschijningsdatum: 04-02-2025

ISBN 9789045130453

104 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

Trefwoorden:

kabouters, vriendschap

NUR 282 - Fictie 7 - 9 jaar

Thema's:

- YF - Kinderen / tieners: fictie en waargebeurde verhalen (Hoofdthema)
- 5AJ - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 8 jaar

Omschrijving

Kai moet naar tante Fee. De hele vakantie. Maar tante Fee is heel raar. Veel raarder dan je denkt. Ze loopt helemaal krom. Ze woont in een huisje midden in een donker bos. En er staat een griezelige bezem in haar schuur.

“Sprookjes bestaan niet”, zegt mam.

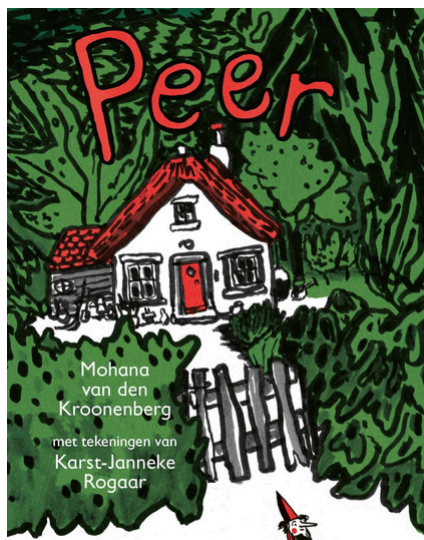
“En kabouters ook niet”, zegt pap.

Maar dan vindt tante Fee een kabouter onder een struik. Hij heet Peer ...

Kai wil maar één ding: naar huis. Nu!

Een fantasierijk, grappig én spannend verhaal voor beginnende lezers.

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Querido

Kai moet naar tante Fee. De hele vakantie. Maar tante Fee is heel raar. Veel raarder dan je denkt. Ze loopt helemaal krom. Ze woont in een huisje midden in een donker bos. En er staat een griezelige bezem in haar schuur. 'Sprookjes bestaan niet,' zegt mam. 'En kabouters ook niet,' zegt pap. Maar dan vindt tante Fee een kabouter onder een struik. Hij heet Peer...

Kai wil maar één ding: naar huis. Nu!

Leesfragment

Mohana van den Kroonenberg
met tekeningen van
Karst-Janke Rogaar

Peer

Amsterdam - Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij
2025

Ik moet naar tante Fee.
De hele vakantie.
Maar dat wil ik niet.
Tante Fee is heel raar.
Veel raarder dan je denkt.
Ze heeft een grote pukkel op haar neus.
Ze loopt helemaal krom.
En ze woont in een huisje midden in
een donker bos.

'Sprookjes bestaan niet,' zegt mam.
'En kabouters ook niet,' zegt pap
erachteraan. 'Alleen rare mensen
geloven in kabouters. Zijn wij raar, Kai?'
'Nee.'
'Geloven wij dus in kabouters?'
'Nee!'
'Goed zo, jongen.'

6

Ik zit achter in de auto.
We rijden door een bos.
Ik wist niet dat er zo veel bomen
bestonden.
Zo veel struiken.
Zo veel takken.

Dan remt papa en staan we stil.
'Is het hier?' vraag ik.
Pap en mam zeggen niks.
Ik zie een huisje.
Er komt rook uit de schoorsteen.

Dan zegt mam opeens toch wat.
'Het komt goed, lieverd.
Die zes weken zijn zo om.
Tante Fee is heel aardig.
Ze is alleen een beetje anders.'
Mam lacht naar me.
'En laat je dus niks wijsmaken,' zegt
papa.
'Kabouters zijn verzinsels van mensen
die een beetje anders zijn.'
'En sprookjes bestaan ook niet,' voegt
mam er snel aan toe.
'Peperkoekhuisjes, heksen op bezems,
dat soort dingen: grote onzin.'

12

‘Dit boek is vóór de wolf’ Bibi Dumon Tak & Barbara Stok (illustrator)

Querido

Verschijningsdatum: 24-09-2024

ISBN 9789045130385

120 pagina's

Genomineerd Leesjury '26

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

Trefwoord:
wolven

NUR 223 - Natuur, plant, dier (< 12 jaar)

Thema's:

- YN - Kinderen / tieners: algemeen (Hoofdthema)
- 5AK - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 9 jaar

Omschrijving

De eerste wolf werd met gejuich ontvangen. Er werd zelfs geruzied over wie hem het eerste had gezien. Hij kreeg een standbeeld, hij kreeg duimpjes, likes en hartjes totdat hij de mensen in de weg ging zitten met zijn asociale gedrag. Nu komt hij alleen nog maar negatief in het nieuws. Als een rover en een moordenaar. Hij hoort hier niet, zeggen veel mensen. Maar dat is niet waar. Hij hoort hier juist wel. De wolf is terug van weggeweest. We zullen opnieuw met hem moeten leren leven. En dat kan alleen als we eens beginnen met de juiste informatie.

Bibi Dumon Tak en Barbara Stok trekken in dit superactuele kinderboek met pen en penseel ten strijde tegen al het fake news. En soms komt de wolf daarbij ook zelf even aan het woord. Hoe hij erover denkt? Shit up, allemaal, wij zijn hier en we blijven. Dit boek is vóór de wolf!

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

Er was eens...

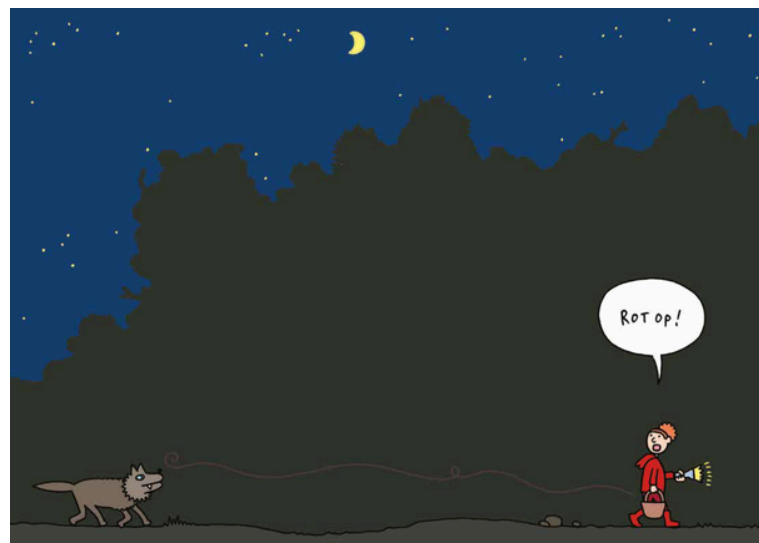
Er was eens een wolf.
Op weg naar een bos.
Een donker bos.
Zo zwart als de nacht.
Zo zwart als de nacht zonder maan,
zonder sterren,
zonder niks.

En toch kon de wolf zien
dat er een meisje liep.
Ze liep op het pad met een lamp.
Haar jas was rood.
Haar broek.

Haar laarzen.
Haar haar.

De wolf sloop op het meisje af.
'Waar ga jij heen?' vroeg de wolf.
'Dat gaat je niks aan,' zei het meisje.
'En wat heb je in je mand?' vroeg de wolf.

'Rot op,' zei het meisje en ze liep verder.
De wolf volgde haar.
Hij rook worst.
Hij rook kip.
En verder ei met spek.
Zijn neus was een kermis,
een achtbaan van geuren.

‘Vlieg! zegt de vloer’

Eva Gerlach & Trui Chielens (illustrator)

Querido

Verschijningsdatum: 11-03-2025

ISBN 9789045131115

67 pagina's

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

Trefwoorden:
gedichten, opgroeien,
puberteit

NUR 293 - Poëzie 13-15 jaar

Thema's:

- YN - Kinderen / tieners: algemeen (Hoofdthema)
- 5AN - Leeftijdscategorie: vanaf ca. 12 jaar

Omschrijving

Opgroeien gaat niet zonder slag of stoot. Gescheiden ouders en stieffamilie, verdriet, eenzaamheid en angst, maar ook troost, vriendschap en eerste liefde: ‘Vlieg! zegt de vloer’ volgt het pad naar volwassenheid in indringende en ontroerende gedichten.

Het tienermeisje dat in deze bundel centraal staat, is keihard voor zichzelf en anderen, maar ook gevoelig en fantasierijk. Ondanks alle twijfels en wanhoop vindt ze haar plek in de wereld en komt langzaam het besef van wat echt belangrijk is: durven vliegen!

[Bekijk dit boek op Boekenzoeker](#)

Leesfragment

EVA GERLACH VLIEG! ZEGT DE VLOER

MET ILLUSTRATIES VAN
TRUI CHIELEMS

AMSTERDAM • ANTWERPEN
EM. QUERIDO'S UITGEVERIJ
2025

Heks

Mijn moeder sprong over het vuur. Ik had nog gezegd 'Ik wil niet dat je het doet.' Ik hield haar been vast maar ze brak los en ze deed het, ze rende erheen, haar haar vloog wijd om haar hoofd, Luna's vader die daar vóór haar gesprongen had stak zijn hand naar haar uit en ze bleef heel even staan, haar rok, de blauwe, haar mooiste, trok ze hoog op. Toen in één sprong eroverheen

op blote voeten.

*

Toen ik weer keek was ze in het donker verdwenen.

*

Toen ik nog een keer keek zat ze weer gewoon of er niets was gebeurd met haar haar in een knotje en haar rok wijd uitgespreid naast mij met haar arm om me heen.

*

Toen was het tijd voor de broodjes en de verbrande spekkies. Mijn moeder had trek, ze likte haar vingers af en nam nog wat en nog wat en ik keek keek en keek want ik wist het ineens heel zeker: ze is

een heks.

10

Gras

Mijn vader was zielig, hij had zijn snor en zijn baard afgeschoren en het stond gek. 'Blotebillengezicht,' zei mijn moeder. Ik ging lang gras plukken,

plakte het op van dat zwarte tape, met een randje voor onder zijn neus en twee touwtjes voor om zijn nek. Maar ik vergat

het gat voor zijn mond. Hij maakte het gras vast, hij snikte met een droevige grassestem 'Nu ben ik een wei met vakantie. Wat denk je, houdt mama

zo weer van mij?' We vroegen het haar, het gras woei weg van mijn vaders mond bij elk woord dat hij zei en mijn moeder hield hem zo vast: ze stond op haar tenen

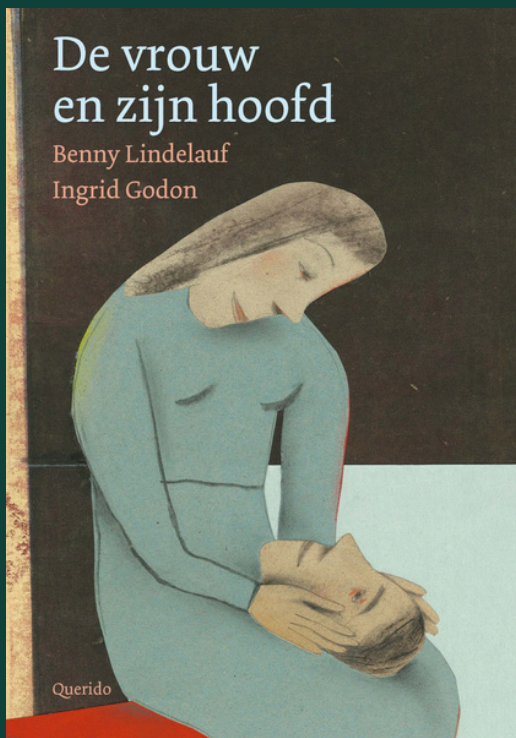
op zijn schoenen tegen hem aan met zijn gras in haar haar, ze had de slappe lach, 'Ik hou van je, rare,' hikte ze en ze trok mij

tegen hun benen, 'zo veel van jullie, getikte grasjassen allebei.'

Man alleen

Mijn vader zegt dat hij geen kinderen heeft vandaag. Vandaag is hij een man alleen. Ik vraag 'Wat is dat? Is het gewoon een man in zijn eentje, of bedoel je dat je ons zat bent. Zeg dat dan. Zeg Oké stel zeurkoppen gifkikkers lamstralen als ik niet kan werken wil ik niet leven dus vanaf nu alle twee geen kik meer of PUNT PUNT PUNT...!!!

Maak dat maar eens af als je kunt, vader.'

‘De vrouw en zijn hoofd’ Benny Lindelauf, Ingrid Godon (illustrator) Querido

Verschijningsdatum: 24-09-2024

ISBN 9789045130293

32 pagina's

Shortlist Woutertje Pieterse Prijs '25

Longlist de Boon Literatuurprijs '26

Trefwoorden:
sprookjes, verlies (emotie),
dood en liefde, novellen,
prentenboeken

NUR 301 - Literaire roman, novelle

Thema's:

- FB - Fictie: literair en algemeen niet-genregebonden (Hoofdthema)
- 5AS - Leeftijdscategorie: vanaf 15 jaar

Omschrijving

Tijdloos, ontroerend en humoristisch sprookje over liefde, ziekte en hoop.

Na een bezoek aan de dokter komt een vrouw thuis met alleen nog het hoofd van haar man. Zijn lichaam wilde niet meer, maar het hoofd is nog helemaal in orde. Soms ligt het hoofd in de weg als de vrouw wil stofzuigen. En knuffelen kan de man niet meer. Maar veel andere dingen gaan wel nog heel goed: praten, kijken, plezier maken en gewoon samen zijn.

Een hoogst origineel en hoopgevend verhaal van veelvuldig prijswinnaar Benny Lindelauf over wanneer het hoofd wel nog werkt, maar het lijf niet meer. Of omgekeerd.

“Lindelauf creëert personages die een leven lang met je meereizen.” – Trouw

Leesfragment

De levensdagen van een man waren geteld.
 Het hoofd wilde nog wel, maar het lijf niet meer.
 'Het hart, de longen, het bloed,' zei de arts, 'het is een zootje.'
 De man met de getelde levensdagen dacht even na.
 'Het is wat het is,' zei hij toen en plukte wat aan het veertje op zijn hoedje.
 'Is er echt niets meer aan te doen?' vroeg zijn vrouw, die naast hem zat.
 De arts sloeg er zijn boeken op na.
 'Misschien,' zei hij, 'Maar het is nogal rigoureux.'
 Hij vertelde wat het plan was.
 'Zullen we volgende week afspreken?' vroeg de arts. 'Dan kunt u er nog even over nadenken.'
 'We doen het liever nu,' zei de man na een korte aarzeling.
 'Ja,' zei de vrouw. 'Je kunt het maar beter gehad hebben.'